

מסורת הש"ס

(א) לעיל ג. (ב) כבורים פ"ג משה (ה) י"ח וזה שצידק (ד) יצמות ק. סוטה כג. וימח מו: זבחים טו, יז (ס) ויפלטו ויקרה סוף רמז מנח: דבא], (ז) זבחים מד: לאקמן עג, (ו) נפסחים מג: (ח) ונשלח (ט) נשיך לגמ' הקודס: (י) ע"כ שייך לעיל, (י) ויקרה פרשה י"א, (ל) ראשית מנח הקדש: י"ק, (נ)מדרש יו", (ס) דף נה, (ז) וינטפה רש"י, (ב) זבחים פ"ב ה"ג, (ד) י"ק (ה) לאקמן עג, (ק) מקומן הסוד, י"ק.

תורה אור השלם

- מוצא שפתיה השומר וישית פאשר גדרת לוי קפחין כל כול שאר וכל דבש בן הקטירי ממונן אשה בן יקרא בן יא י: זה יהיה כל מקדש הקדשים מן תהש כל קרבנם לכל מנחות ולכל קחאם ולכל אששים ולכל שביב יז קדש קדשים יז דהא ולקבין: במדבר יז ט
- כל המנחה אשר הקטירו מן תהש כל קדש יז קדש קדשים יז דהא ולקבין: במדבר יז ט

הגהות הב"ח

(א) נמי מן דתן מאיר לא מקטירו: (ב) שם ה"ק שאור לא מקטירו: (ג) רש"י ד"ה שף נמי שמי:

רבינו גרשום

יכול יהא יחיד מתנדב להביא שתי הלחם ת"ל קרבן ראשית הקרבתו. ראשית אלו שתי הלחם שזון באין ראשית להחיר חדש במקדש: אבל צבור יביאו שתי הלחם בנדבה ת"ל אותם אותם מיטע להובא [תקריבן] שתי הלחם ולא נדבה: ומה יש לך להביא מן שאור ומן דבש שתי הלחם מן השאור ובכורין מן הדבש. כגון המורים והאגנים: אם נאמר כל שאור ומשעב קמחא וכל כולו לליף דבש משאור למה נאמר כל דבש: בשירי מנח שאם רצה לערבך בדבש ולאוכלך מותר. שאור לא הותר בשירי מנח דבתיב לא תאפה חמץ חלקם. שאור הותרה מכללו במקדש באותו כלל דבתיב לא הקטירו. מאי ניהו לאו שתי הלחם קריבה נדבה דייחא יהא נדבה. ליקרב קמנחא למנחתו. והיינו הותרה מכללו: אמר רב עמרם לא (קרב עם הלחם) וליקרב [עמהם] דבר הקרב עם שתי הלחם הותר ליקרב נדבה ומאי ניהו שרי כבששים ליקרב דמן למנחתו. אי הוי הכי בכורים נמי הותר הקרב עמהם להקריבו נדבה. דתנן הגזילות ששל גבי הסלים עולות ושביעם הסלין והציזות אלמא דאיכא קרב עמהן ואי בעי למיעבדינהו נדבה מצי למיעבד. ואמאי הני דבש לא הותר מכללו. הני קרב עמהן דהנהו לעטר בכורים הוא דאחיה ולא שום חובה: המעלה במשך חטאת העוף למנחת להקטירו שאין ריחו הותרה למנחת אלא דבש: שבר חטאת העוף ולוה שן של מצורע שכן קרבן. לוג דבתיב והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן אבל אין ממנו לאשים: עירוביב מנין

(א) נראה דל"ל ויש הקטרה אפילו בחצי זית משום הכי וכו'.

כל המנחות באות מצה

שאור ובכורים מן דבש דכתיבי וא בההוא קרא וה"ק קרבן ראשית תקריבו אותם דהיינו שמי הלחם וא מן השאור דכתיב (ויקרא כג) חמץ תאפינה וראשית מיקרו דהן ראשית לכל המנחות הנאות ממנחות שנה וא חן דכתיב צה (במדבר כח) מנחה

ואיקרו ראשית [דכתיב ראשית] בכורי

אלמתיך (שמות כג) הניך הוא דרבינן ליה כבש כמנחא דכתיב (ויקרא ב) ואל המנח לא יעלו: **(ו) מדי אחריני**. כגון צפר חטאות וכל הניך דלעיל דאסרי משום כל שממנו לאשים לא רבינן לך כבש כמנח**ו**א י יכול יא

יחיד מהנדב ומביא כיונא כה. שמי **א** לם דעליה קאי דכתיב (שס) קרבן ראשית וגו': **סקריבו**. משמע ליצור: **אכל יא צבור מביא**. צ' הלחם נדבה שהרי מצינאן [שמין] הלחם חובה והיכי דמי נדבת צבור כגון מנעות של סופרומיהם: מה יש לך להביא

ל"ג לה צמורת כהניסוס ומאן דגריס ליה הכי קאמר מה יש לך להביא מנה חובה דהא ראשית חובה משמע דלא אשכחן קרבן ראשית**ו**א י אם נאמר כל דבש. לרבות חלי מקדש דמפרש לאקמן: **למה נאמר כל שאור**. נגמיר מדבש. אי נמי לא למכור כל גבי דבש וינאף משאור: **שאור הוסר מכללו**. כדמפרש לאקמן: **דבש הוסר בשירי מנחות**. אם וזה ללוה ולטוגן שירי מנחה דבש מותר לכל מתנות כהונה נחללות בגדולה כדלמרינן ב' פ' סוזה והלמים (חולין דף קלג): לך נתמים למשחה **ו**א לגדולה דכרך שהמלים אולכין: שאור לא הוסר בשירי כהנחה. כדלמרי' (עילוי) אפילו חלקס לא תאפה חמץ: **לאו שמי הלחם דקריבה נדבה**. צמנחא דלי מהניך דחובה לא מצי למימר דהא לא הותר **יב** במקדש דלא קרב למנח**ו**: **לקרב עמהן**. אשני כבשי עזרת קאמר דקריעים עם שמי הלחם והיינו הותרו מכלל במקדש **ו**א לקרב עמהן: בכורים נמי. שהיו מצינאן עמהם עופות: **והסלים שצידו**. של כבורים שציד העצלים ניתנין לכהנים: **לעטר בכורים אפו**. הני עופות ולאו חובה נייהו. והדמין צמסכת בכורים (פ"ב מ"ד) ומיימינן צולוצ וערבה (סוזה דף מז):

הכבורים טעונין קרבן ושיר וצרכהוס ולינה אחריני בתלמוד ירושלמיוש דהאי קרבן שלמים הוא כתיב הלא ושמחת בכל הטוב ומביא התם וחצתה שלמים ואכלת שם ושמחת ולאו קריעים עמהן חשיב להו שלא היו וזקוקין זה וס לזה ללא יחד למקדש אלא חובה עליו להביא שלמים וא לקודס לשם: כל

ששמו קרבן. אמר רחמנא דלא יקטירו משיריו דהכי כתיב צתר דההוא קרא קרבן ראשית ומקרה נדרש לפניו: שף **ו** שמו קרבן דכתיב (ויקרא ה) ואם מן העוף עולה קרבנו: לוג שמן של מלורע. אין ממנו לאשים אצל קרבן איקרי כדלמרינן צאלו מנחותוס לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מלורע וצגופיה נמי כתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת דאדם מביא אשמו עכשיו ולווגו עד עשרה ימים כדלמתיך צהקומץ וטנא (לעיל דף טו):

מאי קאמר. מאי שיעוריה דקאמר כולו ומקלמיו: **מאי מנינן**. וכוון דלמיה צענייה: **עירובו**. שעירצו עם מנה דלא מינכר: **אבי סבר יש קומץ פחות משני ויסיס**. ולא תקטירו לקומץ שלם משמע וכיון דיש קומץ פחות משני ויסיס אשמעינן כל יתיירא:

ויש

למימר אין לי אלא כל הקומץ חצי קומץ מנין דהא איכא כוית אצל פחות

פרק חמישי מנחות

נח.

ורבי יוחנן (אמר) **האי אותם מאי עביד ליה**. הוה מצי למימר דמיציעי ליה כי הא דדרשי רבנן צפ' התערובות (וצמיח דף עו). אותם איי אמה מעלה לרית נוחות אצל אמה מעלה לשם עיס וא כיו"ב לרבי ומנהך צרייתא לא קשיל לרבי אלעזר דתרתי ש"מ קדאמר צפרק

התערובות (שס): **אבל** **הא ציבור מביא ב'**. וסא דמניא צמ"כ אם זבח שלמים הוא מקריב הוא מביא נדבה ואין הציבור עושים נדבה היינו שלמים: **לוג שמן שף מצורע איכא** בינייהו. דליקרי קרבן כדלמר צאלו מנחות לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מלורע וצגופיה נמי כתיב והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן ואין ממנו לאשים והקסה בקונטרס הא קרב ממנו לאשים שהרי אשם מלורע צא עמו וכה"ג אמרינן לעיל ממנו לאשים צמתי הלחם משום כבשים ואין למרן דאשני שמי הלחם שזמניס אותן עם הכבשים דלוג שמן של מלורע נמי מניפין אותו עם הלחם מחיים כדדרשינן לקמן צפירקין מדכתיב וינאף אותם ומיך בקונטרס דהא לא קשיל דאשם לא שייך לגבי לוג לגמרי דלחם מביא אשמו עכשיו ולווגו עד עשרה ימים כדלמר כסוף הקומץ וטנא (לעיל דף טו): ואכ"ג דשמי הלחם נמי פעמיס שאין כבשים עמהן למאן דלמר דכבשים אין מעבידין את הלחם היכא דלית ליה מיהא לא מימיני זה בלא זה ועוד דהיכא דהוקצעו אין יכול לשנות אצל לוג שמן לא הוקצעו אלא לר"מ דלמר התם הוקצעו צמטיס וז"ת וסא צפרק התערובות (וצמיח דף עו): קרי ליה ממנו לאשים וי"ל דהתם צעי למימר כל ששמו קרבן אלא דנקט לשון השגור צבש"ס ויתר ואין למרן דהכא צבא צפני עצמו והתם צבא עם הוצה דלמר זה אשמו חה לווגו דא"כ לימא לוג הנא צפני עצמו איכא צינייהו ועוד דצפרק צ"ש (שס דף מד). לא קרי זבח ממיר נסכים הצנאין עמו כיון דלחא עד י' ימים: **חצי' מנין ת"ש** ב' עירובו מנין ת"ש ב' ב'. מכאן קשה על פי פחות מכוית עירובו (פסחים דף מג): דלמר ר"י כל איסורין שצמורה אין היתר מלטרף לאיסור חוץ מקטורי דפרק אלו עוצרין (פסחים דף מג): דלמר ר"י כל איסורין שצמורה אין היתר מלטרף לאיסור חוץ מקטורי נזיר שהרי אמרה תורה משרת וזעיר אמר אף קשה דלאר צבל מקטירו כמאן כל אליעזר דשרר כל כו' ולאפוקי מדאציי דלמר יש הקטרה צפחות מכוית ופי' שם בקונטרס דועירי הוה דריש אין לי אלא כולו מקלמיו מנין כוון חצי זית מלח וחצי זית

חמץ ת"ל כל וקשה דהא כל לא ככאיי ולא כרצא ועוד מאי קאמר התם כמאן כו' אליעזר הא אפילו כרצנן נמי אמיר דנהי דכל לא דרשי כי כל דרשי לרבות מקלמיו דהיינו היתר מלטרף לאיסור לפי הקונטרס וגראה לפרש דועירי דסבר היתר מלטרף לאיסור דריש כרצא דמקלמיו היתר וחצי זית איסור דמלטרפינן ומרצי ליה מכי כל אצל ככאיי לא מצי סבר דכיון דמפרש מקלמיו חצי זית לא שייך ציה ליזרוף דאפילו צמשהו מיחייב והאי דמרצי עירוצין היינו כשנתערב לגמרי עם ההיתר דלא אמרינן שיתצטל איסור אגב היתר אצל לרצא לא כריך קרא להכי דכיון דאיכא כוית פשיטא דלא צטיל וסא דקאמר כמאן כרצי אליעזר דדריש כל היינו משום דלרצנן אע"ג דכי כל דרשי מיהו לא הוה מוקמינן כי כל לרבות עירובו אלא לרבות **ו** א מקלמו א בר יש קומין פחות משני ויסיס וא לרבות ליה משנ ויחייב פירוש דאם לא כן מן ליה לרבות אפילו חצי זית וא מלכי לא לציי לרבות חצי זית וא מלכי לא